

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 194. szám
2024/10.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 Értesítője

Szerkesztőség (info@ekokolozsvar.ro):

Kismihály Boglárka,
Tóthpál Tamás.

Főmunkatárs: Pál Gyöngyi

A következő lapszám megjelenik:
2024. november 15.

Czárán Gyula születésének és halálának helyszíne

Régóta foglalkoztatott a gondolat, hogy látogassunk el Czárán Gyula, a Bihar apostola születésének, illetve halálának a helyszínére. Míndkettő Arad megyében van, úgyhogy meglehetősen távol esik az általunk gyakran felkeresett helyektől. Most úgy adódott, hogy szeptember elején Nagyszalontán jártunk, a Partiumi és Bánsági Műemlékvédő és Emlék hely Társaság konferenciáján. Hazafelé jövet, egy kis kerülővel, útba ejtettük e két helyszínt, Seprőst és Menyházát. Az ott látottakról szeretnék röviden beszámolni.

KOVÁCS D. ZSUZSA

Bízom abban, hogy az EKE-seknek nem kell bemutatnom Czárán Gyulát, de abban reménykedem, hogy nemcsak ők fogják elolvasni ezt a cikket, ezért hát álljon itt egy nagyon rövid ismertető róla.

Czárán Gyula (Seprős, 1847. augusztus 23. – Menyháza, 1906. január 6.) örmény származású magyar földbirtokos, természetjáró és barlangkutató, az egyik első magyar turisztikai szakember, útépítő, barlangkutató és szakíró volt, akit „a magyar turizmus atyja” néven is emlegetnek. Családjá a 19. század elején vásárolta a seprősi birtokot, ami több ezer hektár kiterjedésű volt és az egész község környékét elfoglalta. Pesten és Bécsben jogot tanult, de apja megbetegedése miatt tanulmányait megszakítva visszatért Seprősrre, a birtok ügyeit intézni. Ebben az időben kezdett ismerkedni a szomszédos hegyekkel, és ekkor fedezte fel Menyházát is, mint jó kiindulópontot az Erdélyi-szigethegység bejárására. Igazi turista tevékenysége csak apja halála után, 1890-től kezdődik. 1892-ben, 45 évesen, meglelt férjfejjel beiratkozott Selmeceen a Bányászati Akadémiára és sikeresen elvégezte azt. Így már tudományosan felvértezve kezdett nagyarányú munkájába. Ezt követően a seprősi birtokot – ami jövőjét volt hivatott biztosítani – részben bérbe, részben pedig eladta, és az így kapott összeget a hegyek meghódítására és barátságosabbá tételére szánta. Menyházára költözött, ott bérelt egy villát magának, ahol valójában csak télen lakott. Tavasz-

tól őszig a hegyeket járta, erdőben, barlangokban, pásztorszállásokon hált. Egész további életét a turistaságnak, a környék feltárásának szentelte. A 19. század végén, az ekkor születő turizmozgalmak egyik vezéregyéniségévé vált. Nemcsak bejárta a hegyeket, hanem a Bihar-hegység több vízvesésének és barlangjának felfedezése után feltárta a Meleg-Szamos forrásvidékét és a környék más nevezetességeit, mint például a Csodavárat, a Mézgedi-cseppkőbarlangot, a Zichy-barlangot, a Révi-sziklaszorost. Ezen a helyeken saját költségén létesített útjelzéseket, épített turistaösvényeket és hidakat, részben a hegyekben élő mócok segítségével. De nemcsak az utak kivitelezésére volt gondja, hanem azok ismertetésére is. Útleírásokat, tájismertető cikkeket írt a korabeli lapokban, így az EKE kiadványában, az Erdélyben is, de könyveket is írt a turisták számára, amelyek ma már turistatörténeti ritkaságoknak számítanak. Írásai a mai fül számára archaikusnak tűnnek, de élvezetesek és a szerző széleskörű klasszikus műveltségéről vallanak.

Az Erdélyi Kárpát-Egyesület tiszteletbeli tagja, a Királyi Magyar Természettudományi Társulat és a Magyarhoni Földrajzi Társulat rendes tagja volt. A 2007-ben Nagyváradon bejegyzett Czárán Gyula Alapítvány fő célkitűzése a „magyar turizmus atyja” emlékének ápolása.

Az Arad megyei Seprős (Șepreuș) központjában áll Czárán Gyula egykori szülőháza, amelyben ma a falu polgármesteri hivatala működik, közelében volt a családnak még

egy lakóháza, amely ma magántulajdonban van. Tudnak róla a falubeliek, sőt azt is tudják, hogy az iskola épülete is a Czárán családnak köszönhető, de sajnos egyetlen emléktáblát se látni sehhol, ami erre emlékeztetne. Vajon ilyen körülmények között meddig marad meg az emberek emlékezetében? A családi kriptá is régen tönkrement, lebontották, a család tagjainak maradványait a falu temetőjében hantolták el. Ezt is tudják még a helyi lakosok, akiknek segítségét igénybe véve megtaláltuk a sírhelyet, ahova elhelyezték az egykori kriptában eltemetett családtagok sírfeliratait. A helyiek szerint időnként ellátogatnak a temetőbe a család székegyföldi és külföldi leszármazottai, de erről pontosabb részleteket nem tudtak.

Menyháza (Moneasa) a Béli-hegységben, a Monyasza-patak partján fekszik. Nem sokan ismerik és látogatják ezt a kicsike és szerény fürdőtelepet, bár megérdemelné. Itt már látszólag jobban megbecsülik Czárán Gyula emlékét, vagy legalábbis tudnak róla. A mai fürdőtelep végén még láthatóak a 19. századi fürdőtelep romjai, az odavezető út elején áll a Czárán Gyulát méltató emléktábla, amelyet az Arad Megyei Tanács állíttatott. Ez bizonyítja, hogy ismerik és elismerik a turizmus úttörőjének munkásságát.

De térjünk vissza a kicsit a fürdőtelepre. Gyógyvizet régóta ismerik, de soha nem volt egy felkapott üdülőhely, ami talán azért alakulhatott így, mert ez a falu az utolsó település ezen az úton, utána már csak erdő következik. Csendes vidék ma is, a helyiek szerint csak az jön ide, aki a csendet szereti és értékeli. A falu felvirágzása 1891-ben kezdődött, amikor a Wenckheim család tulajdonába került a környék. Wenckheim Frigyes 1895-ben megkezdte a fürdőtelep kiépítését. Mélyfúrással biztosított

Menyházán még láthatóak a 19. századi fürdőtelep romjai

ta a termálfűtést, fenyőből és hársfából parkot alakított ki, két szabadterei medencét építtetett, kiépíttette a közvilágítást és Borosjenőről cigányzenekart fogadott. A patak felduzzasztásával létrehozott tóba Félixfürdőre betelepítette a tündérrózsát. A fürdőház építéséhez a közeli bányából származó vörös márványt használták fel. Sajnos ma már csak a tündérrózsza él és virágzik, az egykori fürdőépületnek már csak a romjai láthatóak, de a szépen faragott vörös márványoszlopok még dacolnak az elmúlással. Az 1960–70-es évektől kezdett újraéledni az üdülőtelep, ekkor építettek néhány szállodát,

ezek ma is működnek és várják a gyógyulni vágyó vendégeket.

Felkerestük a régi fürdő romjait, a nemrég kialakított kilátópontot, ahonnan az egész völgy belátható. Megnéztük a ma már nem működő vörösmárvány bányát, amelynek égbenyúló függőleges falain az alpinisták edzenek manapság. A faluban van egy kis múzeum is, amely bejelentkezéssel látogatható. Ezután még felkerestük Czárán Gyula sírját a helyi római katolikus temetőben. A fekete gránit sírkő felirata szerint: „Csak az halt meg, akit elfelejtettek”. A mi dolgunk, hogy ne hagyjuk feledésbe merülni Czárán Gyula emlékét.

Czárán Gyula egykori szülőházában, Seprősen ma a polgármesteri hivatal működik

A nemrég kialakított menyházi kilátópont

Régi helyek, régi emlékek – nosztalgiatúra a patai sóstóhoz

Ha a Kolozsvár környéki kirándulóhelyekre gondolunk, elsősorban a városunktól délre fekvő Feleki-gerinc és az ott elterülő erdő, a Bükk jut eszünkbe, ahol számos jelzett vagy jelzetlen ösvény vezet kedvelt helyeinkre, ilyenek a Majláth-kút, az Árpád-csúcs, az Ózek völgye, az EKE-forrás, a Brüll-kilátó, vagy ellenkező irányban, a városunktól északra található Hója-erdő, Bácsi-torok, Csiga-domb. De vannak helyek, amerre ritkán járunk, kevésbé ismertek, pedig érdekes látnivalókat tartogatnak.

PÁL GYÖNGYI

Ilyen például a Pata melletti sóstó, a Budunusi-erdő, a Cseresnyés-domb, az utóbbi években kevesen járták ezeket a helyeket, pedig most már Borháncsig van autóbuszjárat, Györgyfalváig az M13-as, Patáig az M45-ös járatok rövidítik le a távolságot.

A Pata melletti sóstó közvetlenül a 89-es rendszerváltás előtt lehetett kiásva, amikor a sós mocsarat lecsapolták. Szeptember 28-án Szakács Éva és Krécsi Anikó emlékére indultunk útnak a tóhoz. Két útvonalból választhattunk: az egyiket Csorba Anna vezette az IRA-tól a 6-os trolibusz szamosfalvi végállomásától gyalog, a távolság 12 km volt, a másikat Tóthpál Tamás, a Posada utcai, Györgyfalvára járó autóbusz megállójából, Györgyfalváig autóbusszal, onnan gyalog 5–6 km távolságot megtéve a tóig.

Régebb, a 90-es években rendszeresen hirdettek meg túrákat, sőt nyári táborokat is szerveztek az EKE-sek. Ez alkalommal szeptember 28-án, reggel 9 órakor indultunk a 6-os trolibusz végállomásától Csorba Annával. Több mint 10 éve nem jártam ezen az útvonalon, annak idején Márton Erzsikével jártuk ezt az utat, a környék azóta sokat változott, sokat építkeztek a városnak ezen a részén is. Elhagytuk a Selgros üzletházat, a vasúti síneket, a szamosfalvi állomás felé haladó utat, és jobbra tértünk le egy nem aszfaltozott úton, amely a földek között a város délkeleti részén levő Szoportelep felé halad. Mivel az elmúlt napokban meleg, száraz idő volt, a néhány autó, ami elment mellettünk, elég nagy porfelhőt hagyott maga után. Tőlünk nyugatra a Györgyfalvi lakónegyed tömbházai látszóttak és a 3-as trolibusz végállomása mögött, a Szopor felé vezető út mellett épülő új, tízemeletes tömbházak. Régen, a 3-as troli végállomásától is indultunk Szopor felé, amikor Szakács Éva vezetett túrát a sóstóhoz. A távolság az IRA-tól vagy a Györgyfalvi negyed végállomásától nagyjából egyforma volt.

Ahol elérjük a szopori utat, egy kis emelkedő következik, majd enyhén ereszkedik az út, és kissé déli irányba kanyarodik Szopor házai felé. Jobbra tőlünk a Nagy Szopor (481 m) nevű dombot látjuk, amely a Borháncstelepet és az ott kialakult, tömbházakból felépült lakónegyed választja el Szoportól, a dombtetőn egy nagyobb építkezés látszik.

Szopor első házai után balra tértünk egy felfelé haladó szekérúton, hogy feljussunk a Borzás gerincére. Ahogy emelkedtünk, egyre jobban beláttuk a tájat. A Borzás 425 méteres domb, a Kis-Szamos melletti dombsághoz tartozik, keleti

oldalán, a völgyben a Pata felé vezető út halad, és a kolozsvári szemétdomb lehangoló látványa fogadna, ezért a gerincen folytattuk utunkat déli irányba, a Szamosfalvi-erdő felé. Innen az út már sokkal kellemesebb az erdőn keresztül. Valamikor erre juhokat is legeltettek, a kutyák többször ránk is támadtak. Most csendes volt ez a rész, kutyák sincsenek. Elértük a Szamosfalvi-erdőt, ahol régebb sokszor gombásztunk, de most nem láttunk egy szál gombát sem. Az idén rossz volt a gombatermés a száraz idő miatt, de a fák levelein látszik már az őszi sárgás árnyalat, a bokrokon virít a galagonya piros termése, amelyet madárkenyérnek is nevezünk. Egy tisztás szélén két fa közt asztalt találtunk, két deszkalapból a fához erősítve, ismerősnek tűnt a hely, azt hiszem, pad is volt valamikor mellette. Innen lefele visz az ösvény, a Sós-patak völgye felé. Szép a kilátás a Vér-völgykatlanára, a Vár-hegyre a Cseresnyés-dombra. Pata határa és a Sós-patak völgye a kuruc kor egyik csatájának véres színhelye volt az 1704-es években, amikor a kurucok Kolozsvárt ostromzár alatt tartották, a császári csapatok túlerővel támadták a főleg lovasságból álló kuruc sereget, akiknek nem kedvezett a meredek, vízmosságos völgyoldalakkal álló terep és a mocsaras völgy. Sokan elestek a csatában, innen származik a Vér-völgy elnevezés is. Szemben velünk, délkelet irányban, a Nagy-Csolt (719 m) látszik, ez a Feleki-gerinc legkeletibb része, amelynek a tetején először csak egy erősítő torony volt, később viszont a második is megépült.

Régen még nem volt meg a térítőtű. Most alattunk a völgyben

A patai sóstóhoz régebb táborokat is szervezett az EKE

halad az Apahida – Bányabükk műút, amely itt egy nagy kanyart leírva irányt változtat nyugat felé, átszeli a Györgyfalvi-erdőt és a Borháncsról Györgyfalvára vezető utat, majd Bányabükk felé halad tovább, amíg eléri a Kolozsvár–Torda utat. Átmentünk a kerülőúton, szemben feleltünk Györgyfalva házai látszóttak, a falu 583 m magasságban fekszik, mintegy 138 m-rel magasabban, mint Kolozsvár, a falu felett északnyugat-délkelet irányban hosszan terül el a Vadverem (762 m) nevű legelő, valamint az erdővel borított Szállás-hegy (765 m). Györgyfalva házai körül kiterjedt gyümölcsösök láthatóak. Észak felé, az erdő és a szántóföldek között földcsuszamlásos hepehupás terület található, ligetes kaszálókkal.

Átkeltünk a Sós-patakon, követtük a nád között kialakult ösvényt a Cseresnyés-domb aljában a sós oldal felé. Ekkor csergett a telefon, Tóthpál Tamás jelezte, hogy ők, akik Györgyfalváig autóbusszal mentek és onnan gyalog, megérkeztek a sóstóhoz. Nekünk, akik az IRA-tól indultunk, még hátra volt néhány kilométer. A szép időben messzire látszott a ki-

csapódott só csillogása, innen másztunk fel a kopár vízmosás mentén, amíg egy dolina-szerű mélyedésbe értünk. Juhokat láttunk kisebb csoportban, kutyák ugattak, elkerültük őket, a nagyobb vissza is fordult, a kisebb még követett egy ideig. A felszínre törő sós források jelzik, viszont itt sosem voltak sóbányák. A legközelebbi sóbánya Kolozson működött, ami 1852-ben szűnt meg. A beomlott tárnák helyén alakult ki a híres kolozsi sósfürdő. Patán és környékén a lakosság a sós kutakból származó sós vizet felhasználta a só kinyerésére lepárlás útján, vagy disznóvágáskor, esetleg a káposzta savanyúsításakor. A múltban kiépített és jól karbantartott kutak a második világháború után tönkrementek, helyükön csak a megmaradt gerenda darabokat láttuk. Három falunak is volt itt egy-egy sóskútja, Patának, Rődnek és Györgyfalvának, mára elszaporodott kátyúk maradtak a helyükön, ahol az emberek gyógyhatású iszappal kezelik fájó végtagjaikat.

A kiszáradt patakmedrekben pozsgás száraival a zöldtől a bíborvörösre pompázó szik-

sóú kandikál elő. Sós íze miatt természetes kiegészítőként használható fel nyers salátákhoz. A piramis alakú domb tetejéről hamarosan beláttunk a patai völgybe, amelyen az országút is halad, hamarosan látszóttak a falu első házai is. A sóstó 2 km-rel a falu előtt található, két piramis (női mell) alakú, a tavat közrefogó domb között.

Szeptember 28-án szép napos, meleg volt idő, mondhatni az utolsó nyári nap ebben az évben. A tóparton többen is napoztak, sőt voltak, akik megfürödtek a tóban, bár a víz csak 18 fokos, de a nap melegen sütött és a levegő is meleg volt. A sóstótól feljebb megkerestük a régi forrást, amelynek vize iható, bár enyhén érzik rajta a sós íz.

Az első sóstó tábor 1994-ben szervezték meg itt, Bagaméri Tibor pedig 2006-ig minden évben megszervezte. A tábor 1999-től Balázs Arnold (1929–1998) nevét viselte, aki elsőként vert itt sátrat a patak bal partján és nagyon szerette ezt a helyet. Volt olyan év, hogy több mint 50-en is megfordultak a táborban, az állandó táborlakókon kívül pedig voltak, akik mindennap el látogattak ide.

Ajtay Ferenc *Kolozsvár környékének kirándulóhelyei* című könyvében a hármas turistaútvonalaként írja le a Szamosfalvi vasútállomás–Patai-sóstó útvonalat és a környék geológiai látványosságait. Az útvonalat Bagaméri Béla is belefoglalta a Hunyadi Mátyás, Kolozsvár környékét bejáró jelvénytűző túramozgalomba. Bagaméri Tibi a 2007-es tábor, egészségére való tekintettel már nem tudta vállalni, azután Szakács Éva szervezte, aki szintén az elejétől részt vett minden évben. Később, miután egy heves nyári zivatar elmosta a sátrakat és a táborozók holmijait, Éva egynapos kirándulásokat szervezett ide minden nyáron. A túrákon 18–23 km-t tettünk meg gyalog, ezeken a hosszú utakon kellemesen elbeszélgettünk, nem is éreztük a fáradtságot. Akkor még fiatalabban voltunk, de teltek az évek, lassan elmaradtak ezek a kirándulások, de a Pata melletti sóvidék és a sóstóhoz szervezett túrák mindig kellemes emlékek maradnak.

Szemben a Feleki-gerinc és a Nagy-Csolt

Gyerektúra a Brüll-kilátóra

VERES ÁGNES

Nem könnyű elérni a megfelelő célközönséget egy-egy kirándulás meghirdetése során, egy gyerektúrának a kolozsvári EKE-honlapon és a közösségi oldalakon megjelenő felhívása nem biztos, hogy eljut a gyerekes szülőkhöz, főleg, ha azelőtt nem kerültek kapcsolatba az EKE-vel. Ezért kimondottan örültünk annak, hogy október 12-én, szombat reggel a Kerécsárda mellett 17 gyerek és 20 felnőtt gyűlt össze túrára készen. Külön értékeltük, hogy az Apáczai-líceum harmadik osztályából többen is megjelentek, szüleikkel együtt.

A túra a Kolozsvár melletti Bükk-erdő jelenleg csak kevesek által ismert, de annál szebb túracélpontjának tekinthető Brüll-kilátóra vezetett. Hajdanán egyik kedvenc kirándulási helye volt ez a kilátó a kolozsvári természetjáróknak, asztal, padok és tűzhely várta itt a túrázókat. Sajnos most ezeknek nyoma sincs, a közeli erdőből is sok fát kivágtak.

A kisiskolások mellett kisebb, 4-6 éves gyerekek is ügyesen vé-

gigjárták a 10 km-es utat annak ellenére, hogy a szeszélyes időjárás próbára tett kicsit-nagyot egyaránt. A legeslegapróbb, egy-két éves túrázók szülei nyakából vagy a háti hordozóból csodálták a tájat.

A Kerécsárdától indulva a két kereszt, majd a piros háromszög jelzést követve, a két világháború között hajdan kocsmaként működött Slamovics-házhoz értünk, ahol már elkezdett cseperegni az eső. Innen visszaeszkedve, majd a piros körrel jelzett ösvényen haladva kiértünk az EKE egykori alelnökéről, Brüll Emánuel nyelvművelőről (1884-1951) elnevezett kilátóra.

Nyelv és múlt című tanulmánygyűjteményében Szabó T. Attila így írt a kilátó névadójáról: „Akik ismerték Brüll Emánuel tudják, hogy szenvedélyesen szerette a természetet. Nem csak a tanítási szünetnapokon, sokszor hétköznap is kiment a természetbe. Tudatosan vallotta, környezetében élőszóval és ezen túl a toll meggyőző erejével is hirdette, hogy az embernek nem szabad kiszakadnia a természetből, a szellemi mun-

kásnak meg éppen szüksége van a szabályos időközökben, ütemesen megisméltendő kikapcsolódásra mind a testi, mind pedig a szellemi rugalmasság megőrzése érdekében.”

A kilátón az alattunk fekvő tájat ködtenger fedte, pedig innen tiszta időben szép kilátás nyílik a Gorbó völgyére, a Feleki-gerinc legnyugatibb csúcsára, a Kis-Magurára, a távolban pedig a Gyulai-havasok magaslatai is feltűnnek (Öreghavas, Buszkát). Biza, mindenkire felkerült a hátizsák, a melegebb ruha és az esőkabát. A kijelölt tűzhelyen az esős és hűvös idő ellenére a kicsik nagy örömeire sikerült tüzet gyújtani, sok gyerek most először tapasztalta meg a nyáron való szalonnasütést. Idővel felemelkedett a köd, így az őszi színekbe öltözött táj szépségeiben gyönyörködhattunk.

Visszafelé az erdőben már kisütött a nap, kitisztult az ég, de nem bántuk az előzőleg átélt zordabb időjárás miatt sem, hiszen a természetjárás nem csak szép időben nagyszerű és szívet-lelket melegengető szabadidős tevékenység.

Sok gyerek most először tapasztalta meg a nyáron való szalonnasütést

A Pocsoválistei- és Ronki-szorosok látványos őszi körtúrája

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Ugyancsak népes, 49 fős csapattal a Pocsoválistei- és Ronki-szorosok látványos őszi körtúrájára indultunk szombaton Mezei Elemér szervezésében. A társaság egy része kisbusszal utazott Aranyosronk faluig, a túra kiindulópontjái, a többiek pedig kiskocsikkal csatlakoztak. A hűvös, ködös reggel inkább novemberire, mintsem októberre emlékeztetett, viszont a Pocsoválistei-szorosban haladva lassan kitisztult az ég és a nap is előbújt a felhők közül, így a reggelinket kellemes, meleg napsütésben fogyaszthattuk el. Amint megkezdtek az emelkedést, ismét sűrű felhők gyülekeztek, s lassan az eső is megeredt, előkerültek a kabátok, köpenyek.

A Pocsoválistei-szoros fölé magasodó csipkés sziklaperem első kilátópontjához érve szokatlan látvány fogadott: felhőcafatok emelkedtek fel a völgyből, ködbe borítva a táj egy részét, igazi titokzatos világot varázsolva körénk. Bár előző években minden alkalommal csodás októberi napsütésben túrázhattak a résztvevők, mi még-

sem bántuk az időjárás szeszélyeit, hiszen így még különlegesebb látványban lehetett részünk. A folyamatos emelkedés egyeseket próbára tett, viszont a pazar látvány minden fáradságért kárpótolt. Hamarosan elértük az első csúcs alatti platót, ahol a hosszú ebédszünet alatt mindenki kipihenhetette a túra addigi fáradságait. Falatozás közben kezdett szétoszlan a völgyet borító köd, hamarosan pedig az ég kékjét is megpillantottuk, így vidáman sétáltunk le a plató szélére, ahonnan kilátás nyílt a Ronki-szorosra, Aranyosronk falura, de a Torockói-hegység ismert túrahelyei (Székelykő, Ordaskő, Vidalykő, Bedellő) is láthatóvá váltak. Egyik társunk négy ózra lett figyelmes, akik a szemben lévő dombon haladtak a csúcs felé, emellett néhány leánykőröcsint is találtunk a fűben elrejtőzve. Folytatva utunkat hamarosan elértük azt az erdőrészt, ahol kidőlt fatörzsek emlékeztettek a néhány évvel ezelőtti szélvész pusztítására, itt kerülőúton próbáltunk lejutni a nyeregbe.

Lent a csapat egy része pihenőt tartott, a többiek viszont bevállaltak egy utolsó mászást az

Urdorii-csúcsra (976 m), ahol a korábban elhaladó őzek nyomaira is figyelmesek lettünk. A Bélavára ez alkalommal felhőbe burkolózott, így csak részben mutatta meg magát, viszont a tető pereméhez közeledve újabb pazar kilátásban lehetett részünk: az Aklos-patak völgye és a Ronki-szoros meredek sziklafalai mellett a távolban a Tordai-hasadék és Léta vára is feltűnt, de a Torockói-hegység magaslati is egyre tisztábban látszódtak. A nyeregbe visszaérve együtt indultunk tovább a fehér törzsű, karcsú nyírfák között, néhol pirosan rítkó légyölő galócákat is találtunk. A hosszú ereszkedést a lemenő nap fényében furdózó lombhullatók színekavalkádjája tette különlegessé, a Ronki-szorosba érve pedig további 3 km-es kellemes séta várt ránk, amely során gyönyörködhattunk a robosztus, meredek sziklafalakban. Autóinkhoz visszaérve kellemes meglepetés fogadott: a helyi tejszernak és kisüzlet tulajdonosainál még maradt néhány darab a frissen sült kenyérből, így jóízűen falatoztunk belőle, miközben elraktároztuk magunkban a túra során megtapasztalt csodákat.

Novemberi bakancslista

■ **November 2. (szombat):** Látogatás a Házsongárdi temetőben nyugvó egykori túratársaink sírjánál. Találkozás 10 órakor a temető bejáratánál. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.

■ **November 3. (vasárnap):** Gyalogtúra a Dregán-tó közelében lévő Nagy-hegyre (20 km, szintemelkedés 390 m, szintereszkedés 985 m). Utazás autóbusszal, indulás reggel 7.30-kor a volt Flip üzlettel (Mihai Viteazu / volt Széchenyi tér 9A szám) szembeni parkolóból. Előzetes jelentkezés online október 28-ig. Részletek hamarosan a honlapon. Szervező: Szima Márton.

■ **November 6. (szerda):** Hagyományos séta a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.

■ **November 9. (szombat):** In memoriam gyalogtúra a Lombrá (10 km, 350 m szintkülönbség). Találkozás 9 órakor a vasútállomás előtt. Szervező: Kiss János. ♦ Gyerektúra az őszi erdőben (10 km). Találkozás reggel 10 órakor az Adrenalin Parknál. Szükséges az előzetes bejelentkezés online. Túravezetők: Lukács József, Veres Ágnes.

■ **November 13. (szerda):** Hagyományos séta az Istvánforráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.

■ **November 13-15. (szerda-péntek):** Vári László-émléktúra a Vlegyászára. Bejelentkezni telefonon november 4-ig a szervezőnél! Szervező: Szilágyi András.

■ **November 16. (szombat):** A Bükk-tetőtől a Bocsor-hegyig gombászás (10 km, 250 m szintkülönbség). Találkozás az M21-es Bucium utcai megállóban 10 órakor. Csatlakozni lehet Szászfenesen a végállomáson 10.30 órakor. Visszatérés Magyarlónáról az M23-as busszal 15.25 órakor. Szervező: Kiss János. ♦ Buszos kirándulás a Boli-barlanghoz Petrozsény mellett. A kirándulás során meglátogatjuk a hátszegi bölényrezervátumot, emellett Óraljaboldogfalván a református templomot és a Kendeffy-kastélyt is. Utazás kisbusszal, indulás reggel 7-kor a volt Flip üzlettel szembeni parkolóból. Bejelentkezés online vagy telefonon november 8-ig. Figyelem! Csak abban az esetben tudunk kisbuszt indítani, ha összegyűl 18 személy. Szervező: Szócs Miklós.

■ **November 17. (vasárnap):** Kőhegy-körtúra (14 km, 760 m teljes szintemelkedés). Utazás kiskocsikkal, bejelentkezés online november 13-ig. Találkozás reggel 9-kor Kalotaszentkirály-Zentelke központjában, a kultúrotthon előtt. A túra kiindulópontjái szintén autókkal utazunk. Szervező: Szőke Enikő.

■ **November 20. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.

■ **November 23. (szombat):** Kajántói-fenyves – Nádaskóród – Kisbácsi-erdő túra (23 km, 640 m szintkülönbség). Találkozás 9 órakor a vasútállomás előtt. Szervező: Kiss János. ♦ Leányvár és Gorbó-gerinc (15 km, 400 m szintkülönbség). Találkozás 8.45 órakor a Bucium utcai (Monostor végén) megállóban (M21-es autóbusz, 8.55 órakor indul). Szervező: Csorba Anna.

■ **November 24. (vasárnap):** Gyalogtúra a Havasrekettyei-vizeséshez és a Sasbérc-kilátóhoz. A túra útvonala: Stanciu-tisztás – Havasrekettyei-vizesés – Sasbérc-kilátó – Kőrizstető (Scrinde-Frásinet) (12 km, szintemelkedés 485 m, szintereszkedés 650 m). Utazás kisbusszal, indulás reggel 8-kor a volt Flip üzlettel szembeni parkolóból. Előzetes jelentkezés online november 18-ig. Részletek hamarosan a honlapon. Szervező: Szima Márton.

■ **November 27. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson.

■ **November 30. (szombat):** A Sárosbükk négy emeletétől a Gorbó-csúcsig (20 km, 250 m szintkülönbség). Találkozás a Tanítók háza mögött, az M16-os megállóban 8.45 órakor. Szervező: Kiss János. ♦ Szászfenesi-erdő (12 km). Találkozás 9.30 órakor a Bucium utcai (Monostor végén) megállóban (M21-es autóbusz, 9.40 órakor indul). Szervező: Pál Gyöngyi.

Ügyfélszolgálat

Hétköznaponként előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar / 21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekokolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár1891)

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Csorba Anna 0740-407652

Kiss János 0364-807639

Kovács D. Zsuzsa 0747-070790

Pál Gyöngyi 0742-373546

Szilágyi András 0742-625130

Szima Márton 0766-703575

Szócs Miklós 0740-061741

Szőke Enikő 0741-509852

Veres Ágnes 0723-159000

Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790

Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848